

Ett välkänt nattligt möte som fascinerar. En natt i Jerusalem söker den högt uppsatte Nicodemus upp Jesus för ett samtal. Han är bland de 71 i högsta rådet. Där satt skriftlärd, präster och de förnämsta familjerna. Och varför Nicodemus kommer på natten det vet vi inte. Kanske hade han så mycket att göra att han helt enkelt inte hade hunnit tidigare. Kanske tyckte han att natten var en bra tidpunkt för viktiga samtal. Hur ofta har man inte själv suttit uppe runt ett köksbord och samtalat om viktiga frågor när de andra gått och lagt sig?

Eller kanske var det så att mörkret gav honom skydd. Att han liksom kommer smygande till Jesus när ingen annan kan se honom. För att få klarhet, för att få ställa frågor och få svar. För Nicodemus var en som kunde, han var en som skulle veta. Men någonting driver honom att söka upp den baktalade mannen från Nasaret. Kanske en otänkbar handling för en man i hans position

Samtalet är lite märkligt, Nicodemus, en ansedd man börjar med att stryka medhårs, "vi vet att det är från Gud som du har kommit, ingen kan ingen göra sån tecken som du gör utan att Gud är med honom." Men Jesus liksom kontrar direkt, "Den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike." Det blir liksom god dag yxskaft för Nicodemus. Du som är så full av kunskap, du som vet hur man ska leva och vara, tänka och göra. Men någonting fattas dig Nicodemus. Något du själv inte kan styra över. Anden, anden som liknas vid vinden, nått vi kan känna och ana, nått vi kan leva med, nått vi kan leva i. Men inte kan fånga, inte kan styra.

Och här tycker jag mig se budskapet till den moderna västerländska människan. Ofta så full av både insikter och kunskap. En människa som håller sin kropp i trim, som joggar och går på gym. Som tänker på vad hon stoppar i sig, det är GI-metoder, fibrer och kosttillskott. Men också människor som inte sällan verkar ha glömt sina andliga behov.

Nej jag tror inte att anden är nått vi får när vi kommer till tro. Hon finns där. Nicodemus bar på henne, du och jag bär på henne. Liksom kroppen och själen finns där så finns också anden inom oss. Det tror jag ingår i det förunderliga i att ha skapats till människa och till Guds avbild. Det tycker jag att vår andliga längtan är ett bevis på. Problemet tror jag snarare är att vi inte räknar med anden, att vi inte lever med henne som en verklighet i våra liv. Men hon finns där, ofta kanske som en längtan, en längtan av att få vara en del av någonting större. Och jag tycker mig se en allt växande skara som nu verkar ta åt sig av sin längtan. Man talar om nya värderingar och mål i sina liv. Det är inte heller längre tabu att tala om Gud med sina vänner. Jonas Gardells bok Om Jesus säljer i stora upplagor. Och föreningen Humanisterna bjuder genom stora reklamkampanjer in till ett samtal om Guds existens. Visserligen med anslaget om att han nog inte skulle finnas. Men samtalet lyfts upp i det offentliga rummet. Och på ledarsidan i dagens Dagens Nyheter finner vi rubriken Gud på frammarsch.

Nej det finns nog många Nicodemusar idag. Människor som längtar och vill söka sig framåt mot en tro. Frågan är kanske också var man ska ta vägen med sina frågor och sin längtan. Kyrkan verkar ju inte vara något omedelbart alternativ. Och frågar man lite, inte minst

bland de som valt att lämna kyrkan så anar man svaret att kyrkan upplevs som för färdig. Det upplevs som att det inte finns utrymme för den tveksamme bland alla färdiga svar. Ibland är jag benägen att ge dem rätt. Men jag vet också att frågorna lever också bland vana och trogna kyrkobesökare. Men kanske att man till skillnad mot Nicodemus, ibland väljer att behålla dem för sig själv. Och betraktarens intryck blir ju därefter.

Nej att bli född på nytt, det är ju att börja öppna sig för en annan dimension i livet. En dimension där Gud och hans ande finns med. Men det betyder ju inte att alla svaren plötsligt skulle falla på plats. Nej för många blir frågorna både fler, större och djupare.

Nej livet är ju en städig rörelse framåt. En rörelse som aldrig stannar upp. Likadant är det med tron. Den rör sig, den söker och den frågar. Det är som om den i sig bär på en inneboende längtan av att komma just vidare. En resa ett sökande som sker i det stora likaväl som i det lilla och stillsamma. Inte som en slags kramp, eller för att den inte skulle duga, vara fel eller otillräcklig. Men tror jag, för att anden söker efter liv.

En resa som börjar i dopet, Guds bekräftelse av människan. Och som fortgår så länge vi har förmågan att känna och lyssna till honom. Så länge vi orkar bära på en längtan.

Och kanske kan vi likna den pånyttfödelse som Jesus talar om i texten, vid att gå in under denna längtan. En längtan mot Gud och hans rike. Och dit kan nog bara anden föra oss. Dit räckte inte all Nicodemus samlade kunskap och insikt. Men den verkade ha fört honom en bit på väg. Och vi vet att han senare försvarade Jesus inför stora rådet, och han fanns med när Jesus lades i

graven efter korsfästelsen. Je det verkar som om det nattliga samtalet satte djupa spår i Nicodemus.

Och likadant hoppas jag att inte heller du är färdig med vare sig livet eller tron. Tillvaron är ju både så komplex och skör. Livet svänger och vi drabbas av bakslag vi inte kan behärska eller styra. Och ju färdigare vi är, ju svårare tror jag att det kan vara att hitta tillbaka.

För anden vill ju livet, och det är i vår öppenhet och lyhörddhet hon kan föra oss dit. Det är när vi kan lyssna in Guds röst i oss vi kan bli förda till platser vi inte visste fanns eller ens kunnat drömma om. "Du hör den blåsa säger Jesus, men du vet inte varifrån den kommer eller vart den far"... Det kanske inte har med den omedelbara lyckan att göra, kanske inte ens med glädjen. Men jag tror att du kommer att bli varse att den har med livet att göra.

Och om du är döpt det vet jag inte, inte heller om det skedde som barn eller som äldre, eller hur du nu ser på ditt dop... Men för mig är dopet, när det än sker i livet, en Guds bekräftelse av människan, av hela människan, som både kropp, själ och ande. Som om Gud sa, du bär på min ande, skapad som min avbild, så övermåttans underbar. Och vad som än händer kommer jag aldrig att överge.... Vila i det, finn trygghet i det, du är älskad, sedd och bekräftad.